

ÚJ ÁRNYVADÁSZ TÖRTÉNET
#1 *New York Times* Bestseller

AZ UTOLSÓ ÓRÁK

• Harmadik könyv •

fine
selection

Tövislánc

CASSANDRA CLARE

CASSANDRA CLARE

Tövislánc

AZ UTOLSÓ ÓRÁK

· Harmadik könyv ·

CASSANDRA CLARE

Tövíslánc

AZ UTOLSÓ ÓRÁK

· Harmadik könyv ·

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Emilynek és Jednek.
Örülök, hogy végre összeházasodtatok.

Meg kell tanulnunk elviselni azt, amit nem kerülhetünk el; az életünk, akár a mindenség harmóniája, ellentmondásos dolgokból áll – különböző hangokból, lágyakból és erőteljesebből, élesebből és tompákból, vidámakból és komorakból: egy zenész, aki csak némelyikkel bánik ezek közül, mire volna képes? Tudnia kell használni mindet, s elegyíteni őket; ugyanígy érdemes elegyíteniünk a jót és a rosszat, ami egy-egy lényegű az életünkkel; lényünk nem tud fennmaradni e kevercs nélkül, s egyik rész sem kevésbé szükséges a másiknál.

– Michel de Montaigne: *Esszék* –

Prológuş

JAMES KÉSŐBB CSAK A SZÉL HANGJÁRA EMLÉKEZETT. Érces sikoly volt, mintha kés hatolna üvegszilánkba, ami jócskán elnyomta a kétségbeesett, kiéhezett vonyítást.

Hosszú, úttalan úton gyalogolt: mintha még senki sem járt volna arra előtte, hiszen nem látszottak nyomok a talajon. Az égbolt is ugyanolyan üres volt. James nem tudta volna megmondani, hogy nappal van-e, vagy éjszaka, tél vagy nyár. Csak kopár, barna táj terült el előtte, meg a kőszí-nű égbolt fölötte.

Ekkor hallotta meg. A szél felkavarta a halott leveleket és a kősa murvát a bokájánál. Egyre hevesebben fúj, így kis híján elnyomta a közelgő léptek zaját.

James gyorsan hátranézett. Porördögök pörögtek a levegőben, ahol felkapta őket a szél. Csípte a szemét a homok, ahogy hátrafelé bámult. A homokvihár homályán át tucatnyi – nem, inkább száz, több is, mint száz – sötét alak látszott. Nem emberek voltak, James ennyit már tudott; bár valójában nem repültek, mintha a tomboló szélhez tartoztak volna, és árnyékok fonódtak köréjük, mintha csak szárnyak lennének.

Belesüvített a fülébe a szél, ahogy az alakok elhúztak fölötte. A sötét lények egymásba fonódó tömege nem csupán érezhető hideget hozott magával, hanem jelesen fenyegető balsejtelmet is. Ahogy elhaladtak, alattuk és közöttük tekeregve – mint szövőszékben a fonal –, megszólalt egy sutogó hang.

– Felébredtek – mondta Belial. – Hallod, unokám? Felébredtek.

James hirtelen és zihálva felegyenesedett. Nem kapott levegőt. Foggal-körömmel kapaszkodva felmászott, ki a homokból és a sötétségből, mire egy idegen szobában találta magát. Behunyta a szemét, majd megint kinyitotta. Mégsem idegen a szoba: most már tudta, hol van. A fogadó szobájában, amin az apjával osztozott. Will a másik ágyon aludt; Magnus pedig egy másik szobában volt valahol, ami ugyanarról a folyosóról nyílt.

James felkelt az ágyból. Összerezzen, ahogy mezítláb rálépett a hideg padlóra. Halkan átvágott a szobán, hogy kinézzen az ablakon a holdfényben fürdő, hólepte havas mezőkre. Ilyen volt a táj, amerre csak a szem ellát.

Álmok. Rettegéssel töltötték el: Belial álmában kereste fel, amióta csak az eszét tudta. Álmaiban látta a démonok kopár birodalmait, álmaiban látta gyilkolni Belialt. Még most sem tudta, hogy egy álom mikor volt csupán egy álom, és mikor volt valami valóságos borzalom.

A kinti fekete-fehér világ csak a tél sivárságát tükrözte. Valahol a befagyott Tamar folyó környékén voltak; előző este álltak meg, amikor túl vaskos lett a hótakaró ahhoz, hogy át lehessen szelni lóháton. Nem szépséges, szállingózó havazás volt, de vadul tomboló hóvihar sem. Ez a hó célirányosan és határozottan esett, éles szögben hullva a kopár, palaszürke talajra, akár valami végtelen nyílzápor.

James fáradtnak érezte magát, pedig egész nap semmi mást nem csinált, csak a hintóban ült. Alig tudott magába erőltetni egy kis forró levest, mielőtt feljött, hogy lerogyjon az ágyra. Magnus és Will odalent maradt a szalonban, két karosszékben a tűz mellett, halkan beszélgetve. James sejtette, hogy róla beszélnek. Hadd tegyék! Nem érdekelte.

Ez volt a harmadik este, mióta elindultak Londonból a küldetésre, hogy megtalálják James hűgát, Lucie-t, aki Malcolm Fade boszorkánymesterrel és Jesse Blackthorn épségben megőrzött holttestével együtt szökött el, méghozzá olyan sötét és rémisztő céllal, hogy egyikük sem merte kiejteni a rettegett szót.

Halottmágia.

Az a fontos – hangsúlyozta Magnus –, hogy odaérjenek Lucie-hez, amilyen hamar csak lehet. Ami nem volt olyan könnyű, mint ahogy hangzott. Magnus tudta, hogy Malcolmnak van egy háza Cornwallban, de azt nem, hogy pontosan hol, és Malcolm megakadályozott minden kísérletet a szökevények nyomom követésére. Így kénytelenek voltak régimódi

utat választani: gyakran megálltak különböző alvilági lebujszók utközben. Magnus elcsevegett a helyiekkel, amíg James és Will a hintóban maradt, gondosan elrejtve árnyvadász mivoltát.

– Egyikük sem fog mondani nekem semmit, ha azt gondolják, hogy nephilimekkel utazom – jelentette ki korábban Magnus. – A ti időtök majd akkor jön el, amikor megérkezünk Malcolmhoz, és muszáj lesz foglalkoznunk vele és Lucie-vel.

Ma este azt mondta Jamesnek és Willnek, hogy szerinté már tudja, hol van a ház, és egyszerűen odatalálnak másnap reggel néhány óra alatt. Ha mégsem az a ház, akkor továbbmennek majd.

James kétségbeesetten meg akarta találni Lucie-t. Nemcsak azért, mert aggódott érte, habár aggódott is. Hanem minden egyéb miatt is, ami az életében zajlott épp. Minden miatt, amit félretett, amire próbált nem gondolni, amíg meg nem találja a hűgát, és nem tudja őt biztonságban.

– James? – hatolt át a gondolatain egy álmos hang. James az ablaktól elfordulva látta, hogy az apja felül az ágyban. – Jamie *bach*, mi a baj?

James szemügyre vette az apját. Will fáradtnak tűnt, és borzas volt a fekete sörénye. Gyakran mondták Jamesnek, hogy olyan, mint Will, amiről tudta, hogy bóknak számít. Világéletében úgy érezte, hogy nem ismer az apjánál erősebb, fegyelmezettebb és szenvedélyesebben szerető embert. Will nem kérdőjelezte meg saját magát. Nem, James egyáltalán nem volt olyan, mint Will Herondale.

A hideg ablaküvegnek döntötte a hátát, úgy válaszolt az apjának.

– Csak rosszat álmódtam.

– Hmm... – tűnődött el Will. – Tegnap éjszaka is rosszat álmódtál. És tegnapelőtt is. Van valami, amit el akarsz mondani, Jamie?

James egy pillanatra elképzelte, hogy elmondja az apjának, ami a válást nyomja. Belialról, Grace-ról, a karkötőről, Cordeliáról, Lilithről. Mindent.

De nem sokáig maradt meg benne ez a kép. Nem tudta elképzelni, mit szólna az apja. Nem tudta elképzelni, ahogy mindezt elmondja neki. Olyan régóta tartotta magában az egészet, hogy semmi másra nem volt képes, csak még tovább tartani, még erősebben, és megvédeni magát az egyetlen általa ismert módon.

– Csak aggódom Lucie-ért. Hogy mibe keveredhetett.

Willnek megváltozott az arckifejezése. James mintha pillanatnyi csalódottságot vélt volna átvillanni az apja arcán, bár ezt nehéz volt megállapítani a félhomályban.

– Akkor fekédj vissza! Holnap valószínűleg megtaláljuk, Magnus azt mondja, és jobb, ha kipihenjük magunkat. Lehet, hogy nem fog örülni nekünk.

I

Napjai az alkonyatnak

*Az én Párizsom olyan táj, ahol napjai az alkonyatnak
erőszakos fekete és arany éjszakákba fordulnak;
Ahol lehet, hogy hideg a hajnal virága.
Óh, de azok az arany éjszakák és illatos utak!*
– Arthur Symons: *Párizs* –

C SILLOGTAK AZ ARANYLÓ PADLÓKOCKÁK a pompás csillár fényei alatt, ami cseppekben szórta szét a fényt, akár a faágról lerázott hópelyhek. Halk és lágy zene szólt, egyre hangosabban, miközben James kilépett a táncoló tömegből, és Cordelia felé nyújtotta a kezét.

– Táncolj velem!

Mesésen festett a fekete szalonkabátjában. A sötét anyag kiemelte arany színű szemét, élesen kirajzolódó járomcsontját. Fekete tincsek lógtak a homlokába.

– Gyönyörű vagy, Daisy.

Cordelia megfogta a kezét. Elfordította a fejét, ahogy James odahúzta a parkettre, és megpillantotta kettejüket a bálterem túlsó végében lévő tükörben: Jamest feketében és mellette saját magát, merész, rubinvörös bársonyruhában. James lenézett rá, vagyis nem, a terem másik felébe bámult, ahol egy sápadt lány nézett vissza rá csontszínű ruhában, tejfehér rózsaszirmok árnyalatát idéző hajjal.

Grace.

– Cordelia!

Kipattant a szeme Matthew hangjára. Cordelia egy pillanatra szédelegve megtámaszkodott az öltözőszoba falán, hogy összeszedje magát. Ez az ábránd... vagy nappali rémálom? Nem bizonyult olyan kellemesnek. Szörnyen élethű volt.

– Madame Beausoleil érdeklődik, hogy szükséged van-e segítségre. Természetesen magam is nyújtanék segítséget, de az botrányos lenne – tette hozzá Matthew huncut hangon.

Cordelia elmosolyodott. A férfiak általában még a feleségüket vagy a testvérüket sem kísérték el a ruhaszalomba. Matthew bevetette a nagybetűs Mosolyát, és annyira elbűvölte Madame Beausoleil-t, hogy bent maradt az üzletben Cordeliával.

– Nem beszél franciául – hazudta a fiú. – És szüksége lesz a segítségemre.

Az egy dolog, hogy beengedték a boltba. De beengedni a próbafülkébe, ahol Cordelia éppen magára öltött egy félelmetesen jól szabott vörös bársonyruhát, kétségtelenül *un affront et un scandale* lenne. Főleg egy olyan exkluzív szalonban, mint Madame Beausoleil-é.

Cordelia visszakiabált, hogy minden rendben, ám a következő pillanatban kopogtattak az ajtón, és megjelent az egyik *modiste*, gombhoroggal a kezében. Semmiféle iránymutatásra nem volt szüksége ahhoz, hogy célba vegye Cordelia ruhájának hátsó részét – nyilván akadt már dolga ilyesmivel –, és úgy húzta-vonta Cordeliát, mintha rongybaba lenne. Egy szempillantás múlva kiterelték Cordeliát a szalon főhelyiségébe, immáron hátul befűzött ruhában, megemelt mellrésszel, megigazitott szoknyákkal.

Ez a hely csemege volt a szemnek, csupa halványkék és arany árnyalat, akár egy mondén húsvéti tojás. Az első látogatása alkalmával Cordeliát különös módon egyszerre döbentette meg és nyűgözte le az, ahogy itt bemutatták a kínálatot: manökenek sétálgattak fel-alá a teremben – magasak, karcsúak és vegyileg szokítottak –, számozott fekete masnival a nyakukban, ami elárulta, melyik darabot mutatják be. A csipkefüggönyös ajtó mögött anyagok arzenáljából lehetett választani: rengetegféle selyemből és bársonyból, szaténból és organzából. Cordelia a kincsek tárházát látva néma köszönetet mondott Annának, akitől divattanácsokat kapott, és csak legyintett a csipkére és a pasztellszínekre, hogy gyorsan odamenjen

kiválasztani azt, ami illik hozzá. A ruhakészítők mindössze pár nap alatt teljesítették a megrendelését, most pedig visszatért, hogy felpróbálja az elkészült ruhákat.

És ha Matthew arkifejezésére bármennyit is lehet adni, akkor jól választott. A fiú egy fekete-fehér csíkos, aranyozott széken foglalt helyet, ölében egy nyitott könyvvel, a botrányosan merész *Claudine à Paris*-val. Amint Cordelia kijött a fülkéből, hogy szemügyre vegye az öltözékét a háromosztatú tükörben, Matthew felnézett, és elsötétült a zöld szeme.

– Gyönyörű vagy.

Cordelia kis híján behunyta a szemét egy pillanatra. *Gyönyörű vagy, Daisy*. De nem akart Jamesre gondolni. Most nem. Most nem, amikor Matthew ennyire jóságos, és pénzt kölcsönöz neki, hogy megvásárolja ezeket a ruhákat (egy szál ruhában menekült el Londonból, és szörnyen vágyott rá, hogy felvegyen valami tisztát). Végül mindketten megígérték valamit: Matthew azt, hogy nem fog mértéktelenül inni, amíg Párizsban vannak, Cordelia pedig azt, hogy nem fogja kudarcairól szóló sötét gondolatokkal büntetni magát, Lucie-vel, az apjával vagy a házasságával kapcsolatban. És amióta megérkeztek, Matthew egyetlen borospohárhoz vagy üveghez sem ért hozzá.

Cordelia a mélabúját félretéve rámosolygott Matthew-ra, s belenézett a tükörbe. Szinte magára sem ismert. A ruha méretre készült, a kivágása pedig merészen mély volt, a szoknyarész pedig rásimult a csípőjére, mielőtt bővülni kezdett – akár egy liliom kelyhe és szirmai. A rövid és húzott ujj szabadon hagyta a karját. Fekete rúnái élesen kirajzolódtak halványbarna bőrén, noha a búbáj megakadályozta, hogy mondén szemek észrevegyék őket.

Madame Beausoleil – aki a Rue de la Paix-n nyitott szalont, ahol a világ leghíresebb ruhakészítői sorakoztak, a Worth-ház és Jeanne Paquin – Matthew szerint jól ismerte az Árnyékvilágot.

– Hypatia Vex nem vásárolna máshol – mondta a reggelinél Cordeliának. A madame múltját sűrű homály övezte, amit Cordelia nagyon franciásnak talált.

Nagyon kevés holmi volt a ruha alatt. Úgy tűnt, Franciaországban az a divat, hogy a ruha kövesse a test vonalait. Itt vékony rögzítőket dolgoztak bele a fűző anyagába, ami selyemvirág-szalagcsokorba gyűlt a mellrésznél;

a szoknya alul fodrozott, arany csipkével bővült ki. A mélyen kivágott hátrész megmutatta a gerinc ívét. Mestermű volt a ruha, amit el is mondott a madame-nak (angolul, Matthew tolmácsolásában), aki tűpárnával a kezében sietett oda, hogy lássa a munkájának eredményét.

– Nagyon könnyű dolgom van – kuncogott a madame. – Csak ki kell emelnem a csodálatos szépséget, ami egyébként is ott lakozik a feleségében.

– Jaj, ő nem a feleségem – helyesbített Matthew csillogó zöld szemekkel. Semmi mást nem imádott annyira, mint a botrány látszatát. Cordelia ráfintorgott.

A madame becsületére szóljon, hogy szeme sem rebbent, de talán csak amiatt, hogy Franciaországban voltak.

– *Alors* – folytatta. – ritkán nyílik alkalmam ilyen természetes és szokatlan szépséget öltöztetni. Itt folyton csak a szőkéknek áll a divat, a szőkéknek, de a szőkék nem hordhatnak ilyen színt. Ez vér és tűz, túl erőteljes a halvány bőrhöz és hajhoz. Ahhoz csipke és pasztell való, de Miss...?

– Miss Carstairs – szólalt meg Cordelia.

– Miss Carstairs tökéletesen választott a saját színehez. Amikor belép valahová, mademoiselle, olyan lesz, mint a gyertyaláng, és úgy vonzza majd a tekinteteket, mintha molylepkék lennének.

Miss Carstairs. Cordelia nem volt túl sokáig Mrs. Cordelia Herondale. Tudta, hogy nem kellene kötődnie ahhoz a névhez. Fájt neki elveszíteni, de ez önsajnálát – figyelmeztette magát szigorúan. Ő Carstairs, egy Jahanshah. Rusztem vére csörgedezik az ereiben. Tűzbe öltözik hát, ha ahhoz van kedve.

– Egy ilyen ruha ékszert kíván – töprengett el a madame. – Arany nyakláncot rubinttal. Ez szép csecsebecse, de túl aprócska – poccintett az ékszer felé Cordelia nyakában. Pici gömb függött az aranyláncon.

James ajándéka volt. Cordelia tudta, hogy le kellene vennie, de még nem állt rá készen. Valamiért véglegesebb mozzanatnak tűnt volna, mint a házassági rúnájának áthúzása.

– Örömmel vennék neki rubintokat, ha megengedné – jegyezte meg Matthew. – Sajnos visszautasítja.

A madame értetlenül állt. Ha Cordelia Matthew szeretője, ahogy azt nyilván kikövetkeztette, akkor miért utasít vissza egy nyakláncot? Megpaskolta Cordelia vállát, szánva a borzalmas üzleti érzékét.

– Van néhány csodás ékszerész a Rue de la Paix-n. Talán ha megnézi a kirakatokat, meggondolja magát.

– Lehet – felelte Cordelia, miközben küszködött a kísértéssel, hogy nyelvet öltön Matthew-ra. – Jelen pillanatban a ruházkodásra kell összpontosítanom. Ahogy a barátom elmagyarázta, elveszett a bőröndöm útközben. Át tudná szállíttatni ezeket a ruhákat a Le Meurice-be ma estére?

– Persze, persze – bólintott a Madame, s visszatért a terem túlsó végében álló pulthoz, ahol elkezdett számokat írogatni ceruzával egy eladási bizonylatra.

– Most azt hiszi, hogy a szeretőd vagyok – mondta Cordelia csípőre tett kézzel Matthew-nak.

– Ez Párizs – vont vállat a fiú. – A szeretők itt gyakoribbak, mint a croissant vagy a szükségtelenül kis csésze kávé.

Cordelia fújta egyet, aztán megint eltűnt az öltözőszobában. Próbált nem gondolni a rendelt ruhák árára. A vörös bársonyt a hideg estékre, és még másik négyet: egy fekete-fehér csíkos utcai ruhát hozzáillő kabátkával, egy smaragdzöld selymet azúrkék díszítéssel, egy merész fekete selymestélyit és egy kávébarna selymet arany masnival. Anna örülne, de Cordeliának az összes megtakarítása rá fog menni, hogy visszafizesse az árát Matthew-nak. A fiú felajánlotta, hogy fedezi a költségeket, és azzal érvelt, hogy ez nem jelent neki problémát – úgy tűnik, hogy apai nagyszülei szép összeget hagytak Henryre –, de Cordelia képtelen volt beleegyezni, hogy elfogadja. Már így is épp eleget fogadott el Matthew-tól.

Miután vissza kellett öltöznie a régi ruhájába, visszament Matthew-hoz a szalonba, aki már fizetett is, a madame pedig megerősítette a ruhák kiszállítását aznap estig. Az egyik manöken rákacsintott Matthew-ra, miközben a fiú kikísérte Cordeliát az üzletből a nyüzsgő párizsi utcára.

Olyan nap volt, amikor tisztán kéklott az ég. Párizsban nem havazott a télen, bár Londonban igen; hűvös volt az idő, de napfényes. Cordelia boldogan rábólintott, hogy visszasétál a szállodába Matthew-val, ahelyett, hogy leintenének egy *fiacre*-ot (a bérkocsi párizsi megfelelőjét). Matthew a kabátzsebébe dugott könyvvel még mindig a vörös ruháról beszélt.

– Egyszerűen ragyogni fogsz a kabarén – jelentette ki szemlátomást úgy, mintha győzelmet aratott volna. – Senki sem lesz kíváncsi az

előadókra. Vagyis, őszintén szólva, élénkpirosra lesznek pingálva, ördög-szarvakkal, hogy esetleg mégis figyeljen rájuk valaki.

Rámosolygott Cordeliára, azzal a Mosollyal, ami még a leggorombább alakokat is megpuhítja, az erős férfiakat és nőket is könnyekre fakasztja. Cordelia sem tudott neki ellenállni. Visszamosolygott rá.

– Látod? – intett Matthew széles karmozdulattal az eléjük táruló látvány felé. A széles párizsi sugárútra, a színes kirakatokra, a kávézókra, ahol a nők lenyűgöző kalapokban, a férfiak pedig merészen csíkos nadrágokban melegedtek egy-egy bögre sűrű forró csokoládéval. – Megígértem, hogy jól fogod érezni magad.

Cordelia eltűnődött, hogy vajon jól érzi-e magát. Talán igen. Eddig nagyjából sikerült elterelnie a gondolatait arról, hogy milyen borzalmas kudarcot vallott mindenki előtt, aki fontos neki. És arról, hogy végül is mi a célja ennek az utazásnak. Arra jutott, hogy miután az ember mindent elveszített, semmi oka nincs rá, hogy ne fogadja el a csöppnyi boldogságot, amire szert tehet. Elvégre nem ez volna Matthew filozófiája? Nem azért jött el vele ide?

Egy közeli kávézóban ülő hölgy – strucctollakkal és selyemrózsákkal megrakott kalapban – rápillantott Matthew-ra és Cordeliára, s elmosolyodott. Kedvtelve, mert bizonyára örült a fiatalok szerelmének. Hónapokkal korábban Cordelia elpirult volna, most viszont csak egyszerűen mosolygott. Mit számít, ha az emberek téves feltételezésekbe bocsátkoznak róla? Bármelyik lány örülne, ha Matthew lenne a kérője, úgyhogy a járókelők gondoljanak csak, amit akarnak. Hiszen Matthew is ekképp kezelte a dolgokat: egyáltalán nem törődött vele, hogy mit gondolnak mások, egyszerűen önmagát adta, s bámulatos volt, milyen könnyedséggel tudott így mozogni a világban.

Nélküle Cordelia aligha tudta volna átvészelni az utat Párizsba abban az állapotban. Matthew elvitte a pályaudvarról a Le Meurice-ba. Noha mindketten kialvatlanul ásítottak, a fiú csupa mosoly volt, sugárzott belőle a melegség, és viccelődött az éjjeliőrrel. Mintha már alaposan kipihente volna magát egy puha, meleg ágyban.

Délutánig aludtak (Matthew két külön hálószobás lakosztályában, közös nappalival), Cordelia pedig azt álmodta, hogy minden bűnét bevallozza a Meurice portásának. *Tudja, az édesanyám nemsokára szülni fog,*

és én nem lehetek majd ott mellette, mert éppen a férjem legjobb barátjával utazgatok. Régen nálam volt a legendás kard, a Cortana – talán ismeri a Roland-énekből? Nos, hát kiderült, hogy méltatlan vagyok rá, így odaadtam a bátyámnak, amitől egyébként halálos veszélybe került, de nem is egy, hanem két hatalmas démon miatt. Én lettem volna a legjobb barátnőm parabataija, de erre már soha nem kerülhet sor. És beleringattam magam abba a hitbe, hogy a férfi, akit szeretek, talán engem szeret, és nem Grace Blackthornt, pedig mindig őszintén és egyenesen vállalta, hogy őt szereti.

Miután befejezte, felpillantva látta, hogy a portás arca Lilithé, a szeme helyén pedig fekete kígyók vonaglanak.

Legalább szerintem jól csináltad, drágaság – mondta Lilith, mire Cordelia olyan sikollyal riadt fel, hogy még percekig csengett tőle a füle.

Később arra ébredt, hogy a szobalány széthúzza a függönyt. Csodálkozva bámult ki a napsütésbe és a párizsi háztetőkre, amik engedelmes katonákként masíroztak a horizont felé. A távolban ott állt az Eiffel-torony, dacosan meredve a kék égre. A szomszéd szobában pedig Matthew várta, hogy csatlakozzon hozzá a kalandban.

A következő két napban együtt ettek – egyszer a mesés Le Train Bleu-ben a Gare de Lyonon, ami lenyűgözte Cordeliát: olyan szép volt, mint ha egy csiszolt zafírban étkeztek volna –, együtt sétáltak a parkokban és együtt vásároltak. Ingeket és öltönyöket Matthew-nak a Charvet-ben, ahol Beaudelaire és Verlaine vette a ruháit, és ruhákat, cipőket meg egy kabátot Cordeliának. Majdnem hagyta Matthew-nak, hogy kalapokat is vegyen neki. Kell, hogy legyen egy határ – mondta a fiúnak, aki azt javasolta, hogy az esernyőnél húzzák meg a határt, ami elengedhetetlen egy rendes öltözethez, ráadásul hasznos fegyver is egyben. Cordelia kuncozott, és rádöbbsent, milyen jó nevetni.

A legmeglepőbb talán az volt, hogy Matthew bőven tartotta a szavát: egyetlen csepp alkoholt sem fogyasztott. Még a pincérek rosszalló homlokráncolását is állta, amikor visszautasította a bort az étkezéseiknél. Cordelia az apja ivászatát látva gyanította, hogy Matthew-t rosszullet fogja gyötörni nélküle, de éppen ellenkezőleg: a fiú tiszta tekintettel, életerővel telve vonszolta végig Párizs belvárosának látnivalóin, a múzeumokon, az emlékműveken, a parkokon. Az egész nagyon érett és világi dolognak érződött, és bizonyára ez volt a lényege.

Most, hogy Cordelia ránézett Matthew-ra, arra gondolt: *boldognak tűnik*. Őszintén, leplezetlenül boldognak. És ha ez a párizsi út talán nem is lesz gyógyír az ő számára, legalább gondoskodhat róla, hogy a fiúnak az legyen.

Matthew karon fogta, hogy elvezesse egy kátyú mellett. Cordeliának eszébe jutott a nő a kávézóban, ahogy rájuk mosolygott, mert szerelmespárnak hitte őket. Bárcsak tudta volna, hogy Matthew még csak megcsókolni sem próbálta, egyszer sem! A tökéletes úriember mintaképe volt. Egyszer vagy kétszer, amikor jó éjszakát kívántak egymásnak a szállodai lakosztályban, mintha látott volna valamit a tekintetében, de talán csak képzelgett. Cordelia nem igazán tudta, mire számított, és azt sem, hogy mit érez... nos, bármivel kapcsolatban is.

– Jól érzem magam – szólalt meg most, őszintén. Tudta, hogy boldogabb itt, mint amilyen Londonban lenne, ahol visszavonult volna a szülői házba, Cornwall Gardensbe. Alastair igyekezett volna kedves lenni, az anyjuk pedig döbbenetesen szomorkodott volna. Cordelia ennek az egésznek a ránehezedő súlya alatt meg akart volna halni.

Így jobb volt. Gyorsan küldött a szállodából egy táviratot az otthoniaknak, amiben a tudtukra adta, hogy a tavaszi ruhatárát szerzi be Párizsban, Matthew kíséretében. Gyanította, hogy furcsállni fogják, ám remélte, hogy legalább nem találják majd ijesztőnek.

– Csak kíváncsi vagyok – tette hozzá a szállodához közeledve, aminek látványos homlokzata volt kovácsoltvas erkélykorlátokkal, az ablakaiból pedig fény áradt, ragyogásba vonva a téli utcát. – Említetted, hogy ragyogni fogok a kabarén. Miféle kabarén, és mikor megyünk?

– Igazándiból ma este – nyitotta ki előtte a szálloda ajtaját Matthew. – Együtt kalandozunk majd a pokol mélyére. Tartasz tőle?

– Egyáltalán nem. Csak örülök, hogy vörös ruhát választottam. Illeni fog a műsorhoz.

Matthew kacagott, ám Cordelia kénytelen volt eltűnődni: együtt kalandoznak a pokol mélyére? Mi a csudára gondolt Matthew?

Nem találták meg másnap Lucie-t.

Elovadt a hó, legalább tiszta volt az út. Balios és Xanthos kopár sövényfalak között kaptatott, fehéren gomolygott a lehetőség a levegőben.

Déltájban egy kis faluba, Lostwithielbe érkeztek, ahol Magnus egy Farkasvész nevű fogadó felé vette az irányt, hogy érdeklődjön. A fejét rázva jött ki, s bár ettől még felkeresték a címet, amit korábban kapott, kiderült, hogy az egy elhagyatott, omladozó tetejű házhoz tartozik.

– Van még egy lehetőség – mondta Magnus, miközben visszazállt a hintóba. Apró hópelyhek tapadtak fekete szemöldökére, alighanem az omladozó tetőről hullottak rá. – A múlt században valamikor egy titokzatos úriember Londonból megvásárolt egy romos kápolnát a Peak Rockon, egy Polperro nevű halászfaluban. A helyi alvilági pletykák szerint boszorkánymester. Olykor lila lángok csapnak fel a kéményből éjszaka.

– Azt hittem, hogy állítólag *itt* lakik egy boszorkánymester – biccentett Will a kiégett ház felé.

– Nem minden pletyka igaz, Herondale, de mindegyiknek utána kell járni – felelte komolyan Magnus. – Egyébként is, elvileg néhány óra alatt odaérhetünk Polperróba.

James némán felsóhajtott. Még több óra, még több várakozás. Még több aggodalom... Lucie-ért, Matthew-ért és Daisyért. Az álom miatt.

Felébredtek.

– Akkor elszórákoztatlak benneteket egy történettel – szólalt meg Will. – A pokoli utam történetével, amikor Baliosszal mentem Londonból a walesi Cadair Idrisbe. Az édesanyád eltűnt, James. Elrabolta az a gazfickó Mortmain. Felpattantam Balios nyergébe. Azt kiáltottam neki: „Ha valaha is szeretted engem, Balios, akkor most szedd a lábad, és vigyél engem az én drága Tessámhoz, mielőtt még baj érné!” Viharos éjszaka volt, bár a bennem tomboló vihar még hevesebb volt...

– Nem hiszem el, hogy még nem hallottad ezt a történetet, James – jegyezte meg szelíden Magnus. Ők ketten osztoztak a hintó egyik felén, miután az első nap hamar nyilvánvalóvá vált, hogy Willnek szüksége van az egész másik ülésre a drámai gesztikulációhoz.

Különös volt Jamesnek, hogy világlátésben hallgatta a Magnusról szóló történeteket, és most együtt utazott vele. Az úton töltött napok alatt rájött, hogy Magnus a fura öltözködése és színpadias kisugárzása ellenére – amivel több fogadásra is ráijesztett – meglepően nyugodt és gyakorlatias.

– Nem hallottam – felelte James. – Múlt csütörtök óta.

Nem tette hozzá, hogy valójában jólesett neki újra hallani. Ezt a történetet gyakran hallgatta Lucie-vel együtt, aki kiskorában imádta, hogy Will a szívére hallgatva az anyjuk segítségére siet, akiről még nem is tudta, hogy viszontszereti.

James a hintó ablakának döntötte a fejét. Drámaivá változott a táj: balra sziklák húzódtak, alattuk pedig hullámok tajtékzottak. A fémes árnyalatú óceán nekicsapódott a szikláknak, amik mintha göcsörtös ujjakkal nyúltak volna szürkés-kék habokba. A távolban meglátott egy templomot egy hegyfok tetején, ahogy a körvonalai az égbe nyúltak, szürke tornya pedig valamiért szörnyen magányosnak tűnt, borzalmasan távol mindentől.

Az apja hangja zene volt a füleinek, a történet szavai pedig olyan ismerősek, akár egy altatódal. James nem tehetett róla, de eszébe jutott Cordelia, amikor Nizámitól olvasott fel neki. A kedvenc verséből, a megpecsételt sorsú szerelmesekről, Leiláról és Madzsunról. Lány, bársonyos hangon. *S amikor megvilágítja a hold az arcát, nincs az a büszkeség, nincs az a pajzs, ami csorbítja a hatalmát. Leilának hívják.*

Cordelia rámosolygott az asztal fölött a dolgozószobában. Ott volt a sakk-készlet, a lány pedig egy csontszínű huszárt tartott kecses kezében. Megcsillant a hajában a tűz fénye, lángoló arany dicsfényt vonva a feje köré.

– A sakk perzsa játék – mondta Jamesnek. – *Bija ba man baszi kon.* Játssz velem, James!

– *Khejli khosgeli* – válaszolta. Könnyen megtalálta a szavakat: ez volt az első mondat, amit magától megtanult perzsa nyelven, bár még soha nem mondta ki a feleségének. Nagyon szép vagy.

Cordelia elpirult. Megremegett a vörös és telt ajka. Nagyon sötét volt a tekintete, szinte kavarni kezdett... fekete kígyók voltak benne, vonaglottak, és csattogó fogakkal James felé vetették magukat...

– James! Ébredj!

Magnus keze volt a vállán, aki felrázta. James magához térve öklendezett, miközben a hasához szorította az öklét. A hintóban volt, de odakint elsötétült az égbolt. Mennyi idő telt el? Megint álmódott. Ezúttal Cordelia is bevonódott a rémálmaiba. Hányingerrel küszködve hátradőlt a kárpitozott ülésen.

Rápillantott az apjára. Will ritka szigorú arckifejezéssel nézett vissza rá, nagyon kék szemekkel.

– James, muszáj elmondanod nekünk, mi a baj.

– Semmi – felelte James keserű szájjal. – Elaludtam. Megint álmodtam. Mondtam már neked, hogy aggódom Lucie-ért.

– Cordelia nevéet kiabáltad – folytatta Will. – Még soha nem hallottam ennyire fájdalmas kiáltozást senkitől. Jamie, muszáj elmondanod nekünk.

Magnus egyikükről a másikra nézett. James vállán volt a keze, ami elnehezült a gyűrűk súlyától.

– Egy másik nevet is kiabáltál – tette hozzá. – És egy szót. Olyat, ami meglehetősen nyugtalanít.

Ne! – gondolta James. *Nem.* Az ablakon túl látszott a naplemente, ami sötétvörös fénybe vonta a dombok között elterülő földeket.

– Biztos vagyok benne, hogy nem volt semmi értelme.

– Lilith nevéet kiabáltad – közölte Magnus úgy, hogy James szemébe nézett. – Sokat fecsegnek az alvilágban a közelmúltbéli londoni eseményekről. Valami soha nem tetszett nekem abban a történetben, ahogy mesélték. Szóbeszéd is járja, a Démonok Anyjáról. James, nem kell elmondanod, amit tudsz. De attól még ugyanúgy össze fog állni nekünk a kép. Vagy legalábbis nekem – pillantott Willre. – Nem ígérhetek semmit az apád nevében. Mindig is lomha volt.

– De én soha nem hordtam szőrös usánkát – vágott vissza Will. – Egyes jelenlévőkkel ellentétben.

– Mindenki követett el hibákat – nyugtázta Magnus. – James?

– Nekem nincs usánkám – jelentette ki James.

A két férfi rámeredt.

– Nem mondhatok el most mindent – folytatta James, miközben egy pillanatra megállt a szíve. Most először ismerte be, hogy van mit elmondani. – Így nem, hogy mindjárt megtaláljuk Lucie-t...

– Már sötét van – rázta a fejét Magnus. – És eleredt az eső. Azt beszél, hogy a Templomsziklán át veszélyes út vezet fel a Peak Rockra. Jobb, ha megállunk ma este, és holnap reggel megyünk tovább.

Will bólintott; nyilvánvaló volt, hogy már megbeszélte a terveket Magnusszal, amíg James aludt.

– Jól van – mondta Magnus. – Megállunk a következő rendes fogadónál. Foglalok magunknak egy külön helyiséget, ahol nyugodtan tudunk beszélgetni. És James... bármiről legyen is szó, meg tudjuk oldani.

James ebben nagyon is kételkedett, ám nem látta értelmét, hogy ezt szóvá tegye. Inkább csak nézte, ahogy az ablakon túl eltűnik a nap, és közben benyúlt a zsebébe. Még mindig ott volt Cordelia kesztyűje, amit a közös házukból hozott el: olyan puha kecskebőrből készült, mint a virág-szirom. A markába zárta az egyiket.

Lucie Herondale fel-felriadt egy kis fehér szobában az óceán közelében.

Amikor először felébredt ebben a furcsa, régi, szalmaszagú ágyban, hallott egy hangot – Jesse hangját –, és fel akart kiáltani, hogy a fiú tudtára adja, hogy magához tért. De mielőtt megtehetette volna, hideg szürke hullámként söpört rajta végig a kimerültség. Olyan kimerültség, amelyet még soha nem érzett, de még csak el sem tudott volna képzelni; olyan mély, mint egy szúrt seb. Ujjbeggyel kapaszkodott csupán az ébrenlétbe, de visszacsúszott a saját elméjének sötétjébe, ahol úgy imbolygott vagy lódult meg az idő, akár egy viharban hánykolódó hajó. Nem igazán tudta, hogy ébren van vagy alszik.

Az éberség pillanataiban csak néhány részlet állt össze neki. A szoba kicsi volt, tojáshejszínűre festett falakkal; egyetlen ablakán keresztül látta az óceánt, ahogy fel-felcsaptak a sötétszürke, fehérrel csipkézett hullámok. Mintha hallotta is volna az óceánt, aminek távoli morájába gyakran sokkal kevésbé kellemes zajok is vegyültek, és fogalma sem volt, hogy a valóságot érzékeli-e.

Ketten jöttek be a szobába időről időre, hogy ránézzenek. Az egyik Jesse volt. A másik pedig Malcolm, bátortalanabb fellépéssel. Lucie tudta, hogy Malcolm házában vannak, a cornwalliban, és a Kelta-tenger hullámai csapdossák odakint a sziklákat.

Még nem tudott beszélni egyikükkel sem; amikor megpróbálta, akkor hiába fogalmazódtak meg az elméjében a szavak, a teste nem engedelmeskedett a parancsnak. Még csak az ujját sem bírta megmozdítani, hogy felhívja a figyelmet arra, hogy ébren van, így a próbálkozásai csak újra visszataszították a sötétségbe.

Nem csak az elméjében honolt sötétség. Eleinte azt hitte, hogy ez az élénk színekből szőtt álmok előtti sötétség, ami alvás közben szokott jönni. Ez a sötétség viszont egy *hely* volt.

És ezen a helyen nem volt egyedül. Mintha ürességben lebegett volna céltalanul, ám közben érezte másoknak a jelenlétét is, akik nem élők, de nem is holtak: a lelkük testetlenül örvénylett a semmiben, soha nem találkozva egymással vagy Lucie-vel. Boldogtalan lelkek voltak. Nem értették, mi történik velük. Szüntelenül, szívbe markolóan jajveszékelték, szótlannul sírtak a fájdalomtól és keserűségtől.

Lucie érezte, hogy valami finoman hozzáér az arcához. Ez visszahozta a testébe. Megint a fehér hálószobában volt. Az érintés az arcán Jesse kezétől eredt; anélkül is tudta, hogy képes lett volna kinyitni a szemét vagy megmoccanni, hogy válaszoljon.

– Sír – mondta Jesse.

A *hangja!* Mélyebb lett, egy olyan kicsengéssel, ami szellemként nem volt neki.

– Lehet, hogy rémálma van – hallatszott Malcolm hangja. – Jól van, Jesse. Rengeteg energiát felhasznált ahhoz, hogy visszahozzon téged. Pihennie kell.

– De nem érted? Ez *amiatt* van, hogy visszahozott engem – csuklott el Jesse hangja. – Ha nem gyógyul meg... soha nem tudnám megbocsátani magamnak.

– Ez az ő különleges képessége. Hogy át tud nyúlni a fátylon, ami elválasztja egymástól az élőket és a holtakat. Egész életében megvolt neki. Nem a te hibád; ha valakié, akkor Belialé – sóhajtott fel Malcolm. – Annyira keveset tudunk az árnyékvilágokról, amik túl vannak mindenén. És nagyon messzire ment bennük, hogy visszarántson téged. Beletelik neki egy kis időbe, hogy visszatérjen.

– De mi van akkor, ha valami szörnyű helyen rekedt?

Megint jött a gyengéd érintés. Jesse az arcára tette a tenyerét. Lucie annyira oda akarta fordítani a fejét, hogy belesimuljon, hogy az már fáj.

– Mi van, ha nekem kell valahogy kirángatnom onnan?

Malcolm megint megszólalt, immár lágyabb hangon.

– Két nap telt el. Ha holnapra nem tér magához, megpróbálhatom elérni mágiával. Ránézek majd, *ha* addig sem állsz fölötte reszketve. Ha tényleg hasznossá akarod tenni magad, bemehetsz a faluba, és hozhatsz egy pár dolgot, amire szükségünk van...

Elhalványult, majd elnémult a hangja. Lucie megint a sötét helyen volt. Hallotta Jesset, de alig hallható, távoli suttogássá halkulva. „*Lucie, ha hallasz engem... itt vagyok. Vigyázok rád.*”

Itt vagyok – próbálta válaszolni Lucie. *Hallak téged.* Csakhogy ugyanúgy, mint az előző és az azelőtti alkalommal, a szavai belevesztek az árnyékba, ő maga pedig visszazuhant a semmibe.

– Ki a szép madár? – kérdezte Ariadne Bridgestock.

Winston, a papagáj ráhunyorgott. Nem nyilatkozott, hogy szerinte ki lehet szép madár, és ki nem. Ariadne biztosra vette, hogy Winston a markában tartott paradíóra szegezi a tekintetét.

– Arra gondoltam, cseveghetnénk – csábította egy dióval. – A papagájok elvileg beszélnek. Miért nem kérdezed meg, milyen napom volt?

Winston morcosan nézett. A madár Ariadne szüleinek ajándéka volt, amikor Londonba érkezve vágyott valami színesre, ami eltereli a figyelmét a város sivár szürkeségéről. Winstonnak zöld volt a teste, szilvaszínű a feje, és gazemberhajlamai voltak.

Mogorva tekintete egyértelművé tette, hogy nem lesz beszélgetés, amíg nem kap egy paradíót. *Kifogott rajtam egy papagáj* – gondolta Ariadne, miközben odanyújtott neki egy diót a rácson keresztül. Matthew Fairchildnak egy gyönyörű aranyszőrű kutya volt a házi kedvence, neki meg egy szeszélyes, Lord Byron-szerű szárnyas jutott.

Winston lenyelte a diót, és felemelte az egyik lábát, hogy a kalitka rácsa köré fonja a karmát.

– Szép madár – visszhangozta viháncolva. – Szép madár.

Jól van – gondolta Ariadne.

– Pocsék napom volt, köszönöm, hogy megkérdezted – folytatta, és bedugott még egy diót a rácson. – Annyira üres a ház, magányos itt. Anyám csak ténfereg, és aggódva búslakodik apám miatt, aki már öt napja elment. És... soha nem hittem volna, hogy hiányozni fog *Grace*, de legalább lenne társaságom.

Annát nem említette. Van, amihez Winstonnak semmi köze.

– *Grace* – vinnyogta a papagáj. Jelentősegteljesen megkocogtatta a rácsot. – A Néma Város.

– Bizony – motyogta Ariadne. Az apja és Grace ugyanazon az estén indult el. Bizonyára összefüggött az indulásuk, bár Ariadne nem tudta pontosan, hogyan. Az apja elsietett az Adamantin Citadellára, hogy kihallgassa Tatiana Blackthornt. Másnap reggel Ariadne az anyjával együtt rájött, hogy Grace is eltűnt: összepakolta kevés kis holmiját, és elment az éjszaka közepén. Csak ebédkor jött a futár egy üzenettel Charlotte-tól, miszerint Grace a Néma Testvérek felügyelete alatt áll, és az anyja bűneiről beszél velük.

Ariadne anyját az ájulás környékezte, úgy felzaklatta a dolog.

– Ó, a tudtunkon kívül egy bűnözőnek adtunk otthont!

Erre Ariadne a szemét forgatva rámutatott, hogy Grace a saját akaratából ment el, nem pedig a Néma Testvérek hurcolták el, és Tatiana Blackthorn a bűnöző. Tatiana már így is rengeteg bajt és fájdalmat okozott, így ha Grace több információval óhajt szolgálni a Néma Testvéreknek a törvénytelen tetteiről, akkor csak az állampolgári kötelességét teljesíti.

Tudta, hogy nevetséges, hogy hiányolja Grace-t. Ritkán beszélgettek. Mégis, olyan erőteljes volt a magány, hogy Ariadne úgy gondolta: ha *valaki* ott lenne, az biztosan enyhítené. Voltak olyanok, akikkel igencsak szeretett volna beszélni, de természetesen minden tőle telhetőt megtett, hogy ne gondoljon azokra az emberekre. Ők nem a barátai, igazából nem azok. Hanem Anna barátai, és Anna...

Gondolataiból az ajtócsengő éles hangja zökkentette ki. Látta, hogy Winston elaludt: már fejjel lefelé lógott. Gyorsan bedobta a maradék diót a madár etetőtálcájába, és besietett a télikertből a ház elülső részébe, híreket remélve.

De az anyja hamarabb ért oda az ajtóhoz. Ariadne megállt a lépcsősor tetején, amikor meghallotta a hangját.

– Fairchild konzul, jó napot! És Mr. Lightwoodnak is. Milyen kedves, hogy eljöttek – üdvözölte a látogatókat, majd egy pillanatra elhallgatott. – Esetleg... hírt hoztak Maurice-ról?

Ariadne hallotta a félelmet Flora Bridgestock hangjában, amitől a földre gyökerezett a lába. Legalább a lépcsőfordulóban állt, nem látszódott az ajtóból. Ha Charlotte Fairchild hírt hozott – rossz hírt –, akkor szívesebben közli az anyjával, ha Ariadne nincs ott.

Kivárt. A lépcsőoszlopot markolta, amíg Gideon Lightwood lágyan meg nem szólalt.

– Nem, Flora. Nem hallottunk felőle, amióta elindult Izlandra. Sőt, abban reménykedtünk, hogy... *maga* hallott.

– Nem – válaszolta az anyja. Kimért, távolságtartó volt a hangja. Ariadne tudta, hogy küszködve igyekszik leplezni a félelmét. – Azt feltételeztem, hogy ha bárkivel is tartja a kapcsolatot, akkor az a konzuli hivatal.

Kínos csend következett. Ariadne kavargó fejjel azt gyanította: Gideon és Charlotte éppen azt kívánja, hogy bárcsak ne jöttek volna ide.

– Semmit sem hallottak a Citadelláról? – kérdezte végül az anyja. – A Vasnövérektől?

– Nem – ismerte be a konzul. – De ők hallgatag népség, még a legjobb esetben is. Tatianát valószínűleg nehéz kihallgatni. Talán csak úgy érzik, hogy még nem tudnak hírral szolgálni.

– Pedig maguk küldtek nekik több üzenetet – folytatta Flora. – És nem válaszoltak. Esetleg... a Reykjavíki Intézet?

Ariadne mintha hallotta volna lelepleződni az anyja félelmét az udvariasság bástyái mögött.

– Tudom, hogy nem használhatunk nyomkövető búbját, mert a túlsó parton van, de ők tudnának. Adhatok tőle valamit, amit elküldhetnek nekik. Egy zsebkendőt, vagy...

– Flora – mondta a konzul a lehető leglágyabb hangján. Ariadne sejtette, hogy mostanra gyengéden megfogta az anyja kezét. – Ez egy szigorúan titkos küldetés. Maurice lenne az első, aki megkövetelné, hogy ne riadóztassuk az egész Klávét. Küldünk még egy üzenetet a Citadellára, és ha nem kapunk választ, akkor saját hatáskörben nyomozást indítunk. Megígérem.

Ariadne anyja motyogva helyeselt, Ariadne viszont nyugtalan volt. A konzul és a legközelebbi tanácsadója nem tesz személyes látogatást pusztán azért, mert híreket vár. Valami aggaszthatta őket; valami olyasmi, amit nem említettek az anyjának.

Charlotte és Gideon további biztatások közepette távozott. Miután Ariadne hallotta az ajtóretesz zaját, lement a lépcsőn. Az anyja, aki mozdulatlanul állt a bejáratnál, összerezsent, amikor meglátta őt. Ariadne minden tőle telhetőt megtett, hogy úgy tűnjön, mintha csak most érkezett volna.

– Hangokat hallottam – szólalt meg. – A konzul volt az, aki az előbb elment?

– És Gideon Lightwood – bólintott az anyja álmatagon eltöprengve. – Tudni akarták, hogy kaptunk-e üzenetet az apádtól. Én meg itt reménykedtem, hogy azért jöttetek, mert *ők* hallottak felőle.

– Semmi baj, mama! – fogta meg Ariadne az anyja kezét. – Tudod, hogy apa milyen. Óvatos lesz, rászánja az időt, és mindent megtud, amit csak lehet.

– Ó, tudom De... eleve az ő ötlete volt, hogy Tatianát az Adamantin Citadellára küldjék. Ha valami rosszul sült el...

– Kegyes döntés volt – közölte Ariadne határozottan. – Nem zárták be a Néma Városban, ahol kétségtelenül még jobban megőrült volna.

– Akkor viszont még nem tudtuk, amit most tudunk – tette hozzá az anyja. – Ha Tatiana Blackthornnak köze van ahhoz, hogy Leviatán megtámadta az Intézetet... az nem egy bolond nő cselekedete, aki szóalmat érdemel. Az háború a nephilimek ellen. Az egy veszélyes ellenfél cselekedete, a leghatalmasabb gonosszal karöltve.

– Már az Adamantin Citadellán volt, amikor Leviatán támadásba lendült – mutatott rá Ariadne. – Hogyan lehetne felelős érte a Vasnővérek tudtán kívül? Ne félj, mama! – tette hozzá. – Minden rendben lesz.

– Ari – sóhajtott fel az anyja. – Olyan bájos lánnyá cseperedtél. Annyira fogsz hiányozni, amikor egy jóvágású férfi téged választ majd, és megházasodsz.

Ariadne diplomatikusan semmitmondó hangot hallatott.

– Jaj, tudom, szörnyű tapasztalatod volt azzal a Charlesszal. Idővel találsz majd jobbat.

Flora mély lélegzetet véve kihúzta magát. Ariadnének nem most először jutott eszébe, hogy az anyja is ugyanolyan árnyvadász, mint a többi, és a feladatai közé tartozik a nehézségekkel szembenézni.

– Az Angyalra – folytatta immár üdébb hangon. – Az élet megy tovább, és nem állhatunk egész nap az ajtóban aggódva. Sok a tennivalóm... az inkvizítor feleségének vinnie kell a háztartást, amíg a ház ura távol van, meg hasonlók...

Ariadne helyeslő motyogással nyomott egy puszit az anyja arcára, mielőtt felment a lépcsőn. Félúton a folyosón elhaladt az apja dolgozószobája

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

mellett, aminek résnyire nyitva állt az ajtaja. Kissé szélesebbre tárta, hogy bekukucskáljon.

A szobát ijesztően rendetlen állapotban hagyták. Ha Ariadne azt remélte, hogy az apja irodájába benézve közelebb érzi majd hozzá magát, csalódnia kellett: csak fokozta az aggodalmát. Maurice Bridgestock alapos volt, és rendszerető, amivel büszkélkedett is. Nem tűrte a felfordulást. Ariadne tudta, hogy az apja sietve távozott, ám a szoba állapotából látta, hogy mennyire pánikba lehetett esve.

Ariadne azon kapta magát, hogy szinte gondolkodás nélkül bemegy, betolja az íróasztal mögötti széket, kiszabadítja a lámpabúra mögé gyűrt függőnyt, és kiviszi a teáscsészéket a folyosóra, ahol a szobalány majd megtalálja őket. A kandalló előtt hideg hamu hevert; felemelte a kis rézseprűt, hogy visszasöpörje a kandallóba...

És megtorpant.

Valami ott fehérlett a kandalló hamujában. Felismerte az apja rendezett, rézmetszetszerű kézírását egy halom elszenesedett papíron. Közelebb hajolt. Miféle jegyzeteket kellett az apjának megsemmisítenie, mielőtt elhagyta Londont?

Kiemelte a papírokat a kandallóból, leporolta róluk a hamut, és olvasni kezdte őket. Közben olyan nagyon kiszáradt a torka, hogy szinte fuldokolni kezdett tőle.

Az első oldal tetején az állt, hogy *Heron-dale/Lightwood*.

Nyilvánvaló kihágás volt tovább olvasni, a Lightwood név viszont beégett a retinájába, nem tudott elfordulni tőle. Ha valamiféle baj leselkedik Anna családjára, hogyan is utasíthatná vissza, hogy tudjon róla?

Az oldalak évszámokat jelöltek: 1896, 1892, 1900. Végiglapozta őket, és hideg borzongás futott végig a tarkóján.

Az apja kézírása nem elköltött vagy megkeresett pénzüsszegeket örökített meg, hanem eseményleírásokat. Olyan eseményekét, amik a Heron-dale vagy a Lightwood családot érintették.

Nem, mégsem események voltak. Hibák. Tévedések. Bűnök. Heron-dale-ék és Lightwood-ék minden olyan cselekedetének a jegyzőkönyve, ami az apja megítélése szerint problémához vezetett. Minden, ami felelőtlenségnek vagy meggondolatlanságnak nevezhető, itt szerepelt.